

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570733840/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

hans Kone – om hans Brødre, der alle meer eller mindre ere musicalske – uagtet begge Forældrene ikke lode til at have været det – „Mein Sohn in Coppenhagen (sagde Moderen) ist mir doch immer der liebste g'west. Er hatte fast keene Untugenden muss ich sagen, und ist so simpel, und denn auch gerechtlich!“ „Ja“ sagde Faderen, „du hast Recht“ – „ja wohl ist er simpel und gerechtlich!“ isterate vi – Gamle Mama hentede imidlertid Kringler og engelsk Øl. Jeg drak et Glas, og da jeg ved det andet opbød Capelmesterens Skaal, raabte hun med fornyet Munterhed: „Ja! ja! Dass Gott Ihn seegne!“ „Ja! ja! das wolle Gott!“ sagde Faderen – og derpaa toge vi efter mange gjentagne hiertelige Haandtryk Afskeed og gik. Sandeligt dette første udenlandske Besøg og Bekiendskab fuldendte den livelige Stemning, jeg var sat i ved Scenen paa Elben – det var saa ganske efter min Smag, saa simpelt, naturligt og godlidende, at jeg ikke kunde bare mig for at ansee det som det lykkeligste Omen for min følgende Vandring. Vi dansede meer end gik tilbage giennem de nette, stille, reenlige Gader, hvis Kanapper og Forstuer havde noget overordentlig patriarchalskt og hjemmeligt.

Slottet, hvor den engelske Prinds *Edvard*, der nu opholder sig i Schweitz, har ligget i halvandet Aar, Raadhuset og Hospitalet kom jeg forbi uden at standses i min Fart – des oftere og des længere opholdte mig de mange deilige Øine, rosenrøde Kinder, slanke Liv og nette Fødder, som kom til Syne i Gadedørene eller vimsede mig forbi paa Gaden – de lignede alle meer eller mindre Datteren i Vertshuset – og da jeg endelig kom hjem, og saac denne *Galathea* nok engang, havde Lüneburg fra denne Side betragtet allerede taget Palmen fra Lübeck. Det gjorde mig ondt, saa snart at maatte forlade denne elskværdige Bye, hvori, foruden de nys omtalte Phønomener, Inscriptionerne paa Husene fornemmelig fristede mig til nøiere Studering. Jeg havde og gjerne besøet Saltværket, hvis Tiden havde tilladt mig det. Hvad det berømmelige Sviin angaaer, som efter Sigende har opdaget samme, og derfor gienmes den Dag i Dag til u dødelig Afmindelse i en Glaskiste paa Raadhuset – da trøstede jeg mig let over ikke at see det, især, da man paa mit Spørsmaal, hvor mange Hoveder det havde havt? fortalte mig, at det havde været et Sviin med ganske almindelige Talenter.